

Čís. 8770.

Pro pohledávky za úpadcem z doby před vyhlášením úpadku nepřísluší úpadkovým věřitelům právo k exekuci na služební plat, jenž byl úpadci podle § 5 úp. řádu ponechán na jeho výživu a na výživu těch, jimž jest ze zákona k ní povinen. Lhostejno, že vymáhajícimu věřiteli příslušelo oddělné právo.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 110/29.)

Soud první stolice povolil československému eráru proti dlužníku, na jehož jmění byl dne 21. ledna 1926 vyhlášen úpadek, exekuci k vydobytí nedoplatků dlužných daní na základě platebních příkazů ze dne 6. května 1924, 12. listopadu 1924, 4. května 1925, 14. března 1927 a 1. listopadu 1927 exekuci zabavením a přikázáním důchodů dlužníkůvých u firmy V. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníkovu potud, že povolil exekuci jen na základě platebních příkazů ze dne 14. března 1927 a 1. listopadu 1927, jinak exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 1 (1) konk. ř. odnímá se volnému nakládání úpadcovu veškeré jmění podrobené exekuci, které mu náleží v době úpadku nebo kterého nabude za úpadku. Podle § 10 (1) konk. ř. nemůže býti po prohlášení úpadku pro pohledávku za úpadcem na věcech, náležejících do úpadkové podstaty, nabyto soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího. Na jmění stěžovatele vyhlášen byl dne 21. ledna 1926 úpadek, jenž dosud není skončen. § 5 (1) konk. ř. praví: Čeho nabude úpadce vlastní činností buď mu ponecháno potud, pokud je toho zapotřebí k výživě jeho nebo osob, jež jest podle zákona živiti povinen. Dopisem firmy V. jest zjištěno, že stěžovatel nastoupil od 15. října 1926 výdělečné zaměstnání u této firmy. Ze spisu není patrné, že správce úpadkové podstaty vznesl nárok na příjmy stěžovatele z tohoto zaměstnání pro podstatu, jest tudíž za to míti, že jde o jmění, které podle § 5 (1) konk. ř. do úpadkové podstaty nenáleží, podle § 1 (1) konk. ř. volné dispozici úpadce je ponecháno a tudíž podle § 10 konk. ř. může býti předmětem exekuce. Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybraní služebních příjmů stěžovatele u firmy V. pro nedoplatky dlužných daní 954 Kč 50 na základě platebních rozkazů ze dne 6. května 1924, ze dne 12. listopadu 1924, ze dne 4. května 1925, ze dne 14. března 1927 a ze dne 1. listopadu 1927. Pohledávky vymáhající strany z platebních rozkazů ze dne 14. března 1927 a ze dne 1. listopadu 1927 38 Kč 40 h a 2 Kč 50 h vznikly po vyhlášení úpadku na stěžovatele, exekuce pro ně na příjmy povinné strany ze služebního poměru s firmou V. jako na jmění, podle toho, co výše bylo uvedeno, do podstaty nenáležící — právem soudem první stolice byla povolena a bylo proto v tomto rozsahu usnesení prvního soudu potvrditi. Naproti tomu pohledávky vymáhající strany z platebních rozkazů ze dne 6. května 1924, ze dne 12. listopadu 1924 a ze dne 4. května 1925 úhrnem 913 Kč 60 h vznikly před vyhlášením

úpadku na jmění povinné strany, jsou proto pohledávkami za podstatou, byly také, jak dopisem berního úřadu ze dne 17. prosince 1928 jest zjištěno, k úpadku přihlášeny a mají především z podstaty býti uspokojeny. Poněvadž nelze dosud zjistiti, zda a jakou částkou pohledávky tyto v úpadku budou uspokojeny, nemůže býti pro ně povolena exekuce na volné jmění povinné strany, získané ze služebního poměru k firmě V. a bylo proto v tomto směru návrh na exekuci zamítnouti jako předčasný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zjistil podle úpadkových spisů, že správce úpadkové podstaty nezabral exekucí postižený služební plat úpadce (strany povinné) pro podstatu úpadkovou a že mu tedy podle § 5 konk. řádu tento plat ponechal na výživu jeho a výživu těch, jimž jest ze zákona k ní povinen, a odůvodnil podle zákona i judikatury správně, že na tento služební plat úpadkovým věřitelům postih exekucí nepřísluší. V důsledku tohoto názoru omezil vším právem exekuci jen na ony dlužné poplatky eráru, které podle předložených úředních výkazů vznikly teprve po vyhlášení úpadku a zrušil exekuci, pokud byla zavedena i pro poplatky zadrželé z doby před vyhlášením úpadku, ježto s těmito jest erár podle §§ 1 a 52 konk. řádu odkázán na úhradu ze společné úpadkové podstaty v druhé třídě úpadkových pohledávek. Stížnost vytýká napadenému usnesení právní vadnost, pokud lze z vývodů postihnouti, jen proto, že ony poplatkové nedoplatky jsou zároveň právy oddělnými. Názor tento jest mylný, ostatně by ani oddělné právo neopravňovalo erár, by pro tyto poplatkové nedoplatky vzešlé před vyhlášením úpadku hledal za jeho trvání úhradu exekucí na majetnost, která do úpadkové podstaty zabrána nebyla.

Čís. 8771.

Nelze vykonati exekuci povolenou rakouským soudem k vydobyti nároku, jenž podle tuzemských zákonů spadal pod příslušnost československých státních soudů (§ 80 čís. 1 ex. ř.). Čl. 256 b) odst. 2 mírové smlouvy St. Germainské byla naprosto vyloučena příslušnost rakouských soudů, aniž byly v platnosti ponechány úmluvy stran o příslušnosti rakouských soudů podle § 104 j. n.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 112/29.)

Exekuční soud v Praze odmítl výkon exekuce povolené usnesením vrchního zemského soudu ve Vídni. Důvody: Vymáhající strana v žádosti o povolení exekuce se odvolává na rozhodnutí vrchního zemského soudu ve Vídni ze dne 5. září 1927, tedy soudu cizozemského. Vzhledem k tomu musil se exekuční soud obíratí otázkou, zda exekuce